

Приложение 3

Отговор на Резолюция 708/2012 на ВАП

03.01.2013

ДО
Г-Н Г. КАМБУРОВ
ПРОКУРОР ВЪВ ВАП

КОПИЕ:
НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА РБ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КАМБУРОВ,

На 13.12.2012 г. получих от Вас писмо с входящ номер 708/2012 -II от 11.12.2012 г., с което ми изпращате препис от Резолюция¹⁰⁴ по преписка № 708/2012, заведена по мое писмо, получено във ВАП на 07.12.2012. Става дума за мое писмо, изпратено на 06.12.2012 г. до г-жа В. Дечева, началник отдел „АОГ“, Дирекция „Консулски отношения“, МВнР на РБ, с копие до Върховна административна прокуратура на РБ. Писмото ми беше в отговор на изпратено до мен писмо изх. № КОА-21-00-165/26.12.2012 от г-жа В. Дечева, с което тя ме уведомяваше, че МВнР прекратява

104Вж. Приложение 7 „Резолюция 708/2012 на ВАП“

договор № 165, който е сключило с мен на 17.01.2002 г. на основание чл. 2а, ал. 2 от Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа (Правилника). Писмото ми е изпратено с копие до ВАП, тъй като някои от въпросите, които повдигам в него, излизат извън компетенциите на МВнР.

В Резолюцията, която ми изпратихте, некоректно се твърди, че отправям сигнал срещу Заповед № 95-00-152 / 31.05.2012 г. на Министъра на МВнР. С писмото си до г-жа Дечева не отправям сигнал срещу заповед № 95-00-152 / 31.05.2012 г. на Министъра на МВнР, защото, както съм посочил, тя е:

„отправена към служителите от администрацията на МВнР, видно от Определение № 13174/23.10.2012 на Върховния административен съд:

„Заповедта на министъра представлява вътрешно-служебен акт насочен към организиране на работата на администрацията на министерството на външните работи“.

В писмото си до г-жа Дечева изрично съм посочил, че тази заповед няма отношение към дейността на моята фирма, защото касае нуждите на консулското обслужване в МВнР:

„Тази заповед няма отношение към дейността на моята фирма. В заповедта става дума за възлагане с договор извършването на официални преводи, необходими „за нуждите на консулското обслужване в МВНР“, видно от т. 1 на същата:

„Утвърждавам проект на типов договор за възлагане извършването на официални преводи на документи и други книжа за нуждите на консулското обслужване в Министерството по външните работи“.

Цитираният по-горе откъс от писмото ми ясно говори, че не оспорвам заповедта на Министъра на външните работи и че Вашата Резолюция по преписка 708/2012 г. некоректно се позовава на чл. 61, ал. 3 от ЗСВ.

Що се отнася до втората част на Резолюцията, където разглеждате „останалите“ мои „разсъждения“ от т. нар. от Вас „жалба“, бих искал да уточня, че писмото ми до г-жа В. Дечева с копие до ВАП не е жалба, а, както вече споменах, отговор на изпратено до мен писмо изх. № КОА-21-00-165/26.12.2012 от г-жа В. Дечева. В него посочвам, че „все още липсва пълна яснота по въпроса за какво точно се сключва този договор“ и привеждам аргументи в подкрепа на изразеното мнение, че „прекратяването на договора ми с МВНР по никакъв начин не ограничава правото ми да продължа дейността си във

връзка с преводите на официални документи".

А във връзка с Вашата позиция, че „липсва такова противоречие [между Правилника и Конституцията] и монополно положение на държавата тъй като в съществуващата нормативна база няма друг нормативен акт, който да урежда подобен род обществени отношения", бих искал да обърна внимание, че в Резолюцията е пренебрегнато наличието на алинея първа от чл. 2а на Правилника, в която изрично се подчертава монополът на МВнР върху извършването на всички преводи на документи и други книжа в цялата страна:

(чл. 2а, ал. 1 от Правилника) „Преводите на документите и другите книжа в страната се извършват от Министерството на външните работи".

От текста на алинея първа става ясно защо в сключването на основание чл. 2а, ал. 2 договори МВнР е наречен Възложител, а фирмата - Изпълнител. Защото в Правилника става дума за възлагане на работа. Може би ВАП би трябвало да се интересува как МВнР възлага на частни фирми работа по извършване на преводи, без да обяви търг. Ако пък не възлага работа, какво възлага? Правилникът категорично урежда възлагане на работа

и нищо друго:

(чл. 2а, ал. 2 от Правилника) „Министерството на външните работи, респективно отдел "Консулски", може да възлага с договор преводите да се извършват от държавни, обществени, кооперативни и частни фирми".

Аз имах договор с МВнР в продължение на 18 години, обаче нито веднъж не ми беше възложена работа по договора, видно от липсата на клаузи за срокове и възнаграждения в двата ми договора, приложени към настоящето.

Липсата на друг нормативен акт, уреждащ такъв род обществени отношения, по никакъв начин не променя смисъла на алинея първа от чл. 2а от Правилника, а по въпроса за обществените отношения, които урежда Правилникът, е достатъчно е да се отбележи, че по времето на последното му изменение (25.12.1990), все още в сила е била старата Конституция, следователно начинът на уреждането им, залегнал в Правилника, е морално остарял.

По-нататък в Резолюцията се посочва, че „Правилника се явява проекция на установения в международните договори и споразумения ред за превод, легализация на документи и други книжа с необходимата доказа-

телствена сила или удостоверителен характер".

В Резолюцията не е посочено на кои международни договори се явява проекция Правилникът, но очевидно не е проекция на нито един международен договор, подписан след 1990, като напр. Хагската конвенция от 05.10.1961 г., влязла в сила за България на 30.04.2001 г., нито на законодателството на Европейския съюз, поради самия факт, че Правилникът не е изменян от 25.12.1990 г. И на този факт ВАП би могла да обърне внимание.

След това в Резолюцията се напомня, че „лицата които извършват преводи в министерството съгласно ал.4 на чл.2а от Правилника се определят от министъра". Това е първата част от ал. 4 на чл. 2а, която няма отношение към дейността ми, тъй като не съм лице, което извършва преводи в министерството, а собственик на частна фирма. Наистина, втората част на чл. 2а, ал. 4 има отношение към фирмите и тя гласи: „Лицата, които извършват преводи във фирмите, сключили договор за преводи с Министерството на външните работи, се определят от ръководителите на тези фирми".

Очевидно става дума за лицата, които извършват преводи във фирмите, т.е. са служителите

ли на фирмите (назначени на трудов договор във фирмите). ВАП би могла да обърне внимание на това, че при сключване на договори с фирмите МВНР изисква от тях да представят „списък на преводачите, работещи за фирмата“ (както е посочено в „Списък на необходимите документи за сключване на договор...“, публикуван на официалния сайт на МВНР), без изрично да изисква тези преводачи да работят във фирмата, т.е. да са служители на фирмата (назначени на трудов договор във фирмата), както е по ал. 4 на чл. 2а.

Това, че МВНР приема списъци с преводачи, работещи „за фирмите“ (или „към фирмите“, както е посочено в чл. 7 от Договора, публикуван на официалния сайт на МВНР), а не във тях, позволява дори на фирми без нито един преводач на трудов договор да представят дълги списъци със „свои“ преводачи (външни подизпълнители), а след това, по силата на сключения договор, да „удостоверяват“ подписите на „своите“ преводачи с печата и бланката на фирмата си и да ги изпращат в МВНР за заверка. Тази практика по никакъв начин не гарантира, че „удостоверените“ от фирмите подписи са действително на преводачите, заявени от фирмите. Самият министър на външните работи г-н Николай Младенов пред Народното събрание, пленарно заседание 363 на дата 15.06.2012 г., приз-

на:

„Ние нямаме възможност за контрол върху процеса на превод - дали той се извършва действително от заявления от фирмата изпълнител преводач или от студенти. ... При нас идва текст с подпис на преводача - ние не проверяваме текста, а заверяваме подписа на преводача".

Опасността служителите на МВнР да не бъдат напълно сигурни, дали действително заверяват подписа на преводача, заявен от фирмата-изпълнител, или на друго лице, няма нито да намалее, нито да изчезне, докато не бъде прекратена практиката фирмите да „удостоверяват" подписи на преводачи, които не работят във фирмите (не са служители на фирмите), а са външни подизпълнители. ВАП би могла да помогне за отстраняване на този проблем.

След това в Резолюцията е написано, че „проекта на Договор за извършване на официални преводи и списъка с необходимите документи са неразделна част от заповедта". Двете приложения би трябвало наистина да са неразделна част от заповедта, обаче така, както са публикувани на официалния сайт на МВнР, по нищо не личи, че публикуваните Договор е именно проектът за типов дого-

вор, за който става дума в т. 1 на гореспоменатата заповед на министъра на външните работи, тъй като е публикуван в отделен файл, различен от файла на заповедта, без подпис на министъра и без обозначение, че е Приложение № 1 към Заповед № 95-00-152 / 31.05.2012 г. Същото се отнася и за Списъка - той също е публикуван в отделен файл, различен от файла на заповедта, без подпис на министъра и без обозначение, че е Приложение № 2 към заповедта. На този факт ВАП също би могла да обърне внимание.

Така публикуваните „приложения“ към Заповед № 95-00-152 / 31.05.2012 г. създават погрешно впечатление, че без договор с МВНР няма да имам право да извършвам никакви официални преводи, докато в заповедта изрично става дума само за преводи „за нуждите на консулското обслужване в Министерството на външните работи“. Определение № 13174/23.10.2012 на ВАС също потвърждава, че в заповедта става дума само за един вид официални преводи, посочен изрично и конкретно: „преводи на документи и други книжа, на които министерството извършва легализиране и заверяване“ и именно поради това заповедта „не засяга защитени от закона права и интереси на граждани и юридически лица“:

„посочената заповед представлява въ-

трешно - служебен акт на министерството във връзка със сключването на договори за извършване на преводи на документи и други книжа, на които министерството извършва легализиране и заверяване... Заповедта касае част от дейността на администрацията на министерството на външните работи, която е подчинена на министъра, но не засяга защитени от закона права и интереси на граждани и юридически лица".

Заповедта наистина не засяга моите права и интереси, при условие, че бъде точно изпълнена и съобразена с определението на ВАС. В противен случай, дейността ми неправомерно се ограничава и по такъв начин некоректните действия на администрацията на МВнР засягат моите права и интереси.

Некоректните действия на администрацията на МВнР се състоят в следното:

Първо, служителите от администрацията на МВнР публикуват т.нар. „приложения“ към заповедта, в които липсва уточнението, че става дума само „за нуждите на консулското обслужване“ (съгласно заповедта) или само за „преводи на документи и други книжа, на които министерството извършва легализиране и заверяване“ (съгласно определението на ВАС). Липсата на това уточнение не е забивден пропуск на администрацията, защо-

то „документите, на които министерството извършва легализиране и заверяване" далеч не са всички документи, на които се извършва официален превод, а само малка част от тях. Аз например спокойно бих могъл да се откажа от „преводи на документи и други книжа, на които министерството извършва легализиране и заверяване" или преводи на документи „за нуждите на консулското обслужване", без това изобщо да се отрази на дейността ми, тъй като годишно правя 2-3 превода на легализирани от МВнР документи.

Второ, служителите от администрацията на МВнР никъде не публикуват разяснения, че прекратяването на договора с МВнР по какъвто начин не означава пълно прекратяване на дейността по извършване на преводи на официални документи. И в уведомителното писмо за прекратяване на договора ми с МВнР, подписано от г-жа В. Дечева, също не се съдържат такива разяснения. Вместо това, към мен е отправена любезна покана по следния начин:

„В случай, че желаете да продължите дейността във връзка с преводите на официални документи, може да отправите предложение ...".

Писмото създава погрешното впечатление,

че без договор с МВнР няма да имам право да извършвам не само „преводи на документи и други книжа, на които министерството извършва легализиране и заверяване“, а изобщо никакви официални преводи.

Ако се окаже вярно, че без договор с МВнР няма да имам право да извършвам никакви официални преводи, считам, че това сериозно би засегнало правата и интересите ми. Ще дам само един пример. Документ с апостил, пристигащ от чужбина, не подлежи на легализация съгласно Хагската конвенция от 05.10.1961 за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове, в сила за България от 30.04.2001:

(чл. 2. от Хагската конвенция) „Всяка договаряща държава освобождава от легализация документите, по отношение на които се прилага тази конвенция и които трябва да се представят на нейна територия.

(чл. 5. от Хагската конвенция) „Подписът, печатът и марката на удостоверението са освободени от всякаква легализация“.

Следователно и без договор с МВнР би трябвало да имам право да превода такъв документ (от чужбина с апостил). Достатъчно би било администрацията да изпълни точно Заповед № 95-00-152 / 31.05.2012 г. на Министъра на МВнР и да се съобрази с Определе-

ние № 13174/23.10.2012 на ВАС, за да не бъдат засегнати правата и интересите ми.

Освен това, съществува и друг проблем, който излиза извън компетенциите на МВнР - в редица закони и наредби е залегнало изискването преводачът или фирмата да има сключен договор с МВнР за извършване на официални преводи изобщо, т.е. на всякакви официални преводи, или пък се изисква официалният превод да е заверен от МВнР, без да се прави разлика дали става дума за официални преводи на документи, на които МВнР извършва легализиране и заверяване, или за официални преводи на други видове документи, на които МВнР не извършва легализиране и заверяване. Може би ВАП би могла да помогне за решаването на този проблем.

Накрая на Резолюцията е изразено мнението, че за извършване на официален превод следва да имам сключен договор с МВнР и е цитирана разпоредбата на чл. 16а от Параграф 1 на Допълнителните разпоредби към Закона за обществените поръчки (ЗОП): „Официален превод е превод, извършен от преводач, който има сключен договор с Министерството на външните работи за извършване на официални преводи“.

Тук бих искал да обърна внимание, че цити-

раната от Вас разпоредба на ЗОП илюстрира проблема със залегналото в закон (ЗОП) изискване за сключен договор с МВнР, без да се обръща внимание на какви документи е преводът - дали на документи, на които МВнР извършва легализиране и заверяване, или на други документи, на които МВнР не извършва легализиране и заверяване. Освен това съгласно тази разпоредба преводачът е този, който трябва да има сключен договор с МВнР, а не фирмата, обаче съгласно чл. 2а, ал. 2 от Правилника договорите могат да се сключват само с фирми. Заради остарелите разпоредби на Правилника преводачите в България нямат право да извършват никакви официални преводи без посредничеството на фирма, сключила договор с МВнР. Те са поставени в неравностойно, подчинено на фирмите положение, дори да са регистрирани като лица, упражняващи свободна професия по смисъла на т. 29 от Параграф 1 на Допълнителните разпоредби към Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ).

Поради всичко гореизложено считам, че все още липсва яснота по следните въпроси:

1. Какво урежда алинея първа на чл. 2а от Правилника, ако не пълното право (монопол) на МВнР върху извършването на всички пре-

води на документи и други книжа в цялата страна?

2. Какво урежда Договорът, по който МВнР е възложител, а фирмата за преводи изпълнител, ако не възлагане на работа?

3. Има ли право МВнР да възлага работа на частни фирми, като сключва договори с тях без да е обявило търг?

4. Дали Правилникът адекватно урежда съответните обществени отношения и на какви международни договори и споразумения е проекция Правилникът, след като не е изменен от 1990 г.?

5. По какво личи, че договорът и списъкът с необходими документи, публикувани на сайта на МВнР, са неразделна част от Заповед № 95-00-152 / 31.05.2012 г.?

6. Допустимо ли е МВнР да разрешава на фирмите за преводи да „удостоверяват“ с печата и фирмената си бланка подписите на преводачи, които не са техни служители, а външни подизпълнители?

7. За какви преводи се сключва този договор - само за „преводи на документи и други книжа, на които министерството извършва легализиране и заверяване“ или за всякакъв

вид официални преводи на документи и други книжа, дори на документи, на които МВнР не извършва легализиране и заверяване?

Очаквам Вашия отговор.

С уважение,

Харалампи Стоянов Стоянов
собственик на ЕТ „Харалампи Стоянов -
СОФТИС“,
ул. „Георги Бакалов“ 17, вх. 7, ет. 1, ап. 80
9010 ВАРНА

тел. 052/988-235; моб. 088/8-438-166
e-mail: softis@softisbg.com

Прилагам:

1. Договор от 20.12.1994 г., с който на основание чл. 2а, ал. 1 и ал. 2 на Правилника МВнР ми възлага извършването на официални преводи без клаузи за срокове и възнаграждения.
2. Договор № 165/95-00-150/2001 от 17.01.2002 г., с който на основание чл. 2а, ал. 2 на Правилника МВнР ми възлага извършването на официални преводи без клаузи за срокове и възнаграждения.